

tiets Forhold. Overlad ganske roligt det til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard; det har han jo gjort i Forvejen saa fortræffeligt, at alligevel ingen kan komme over ham, end ikke Ministeren; det lykkes ikke, hvor højt end Ministeren kan skrue sig op, saa kan det ærede Medlem Hr. Dahlgaard alligevel skrue sig et Par Tommer højere endnu.

Men hvorfor nu al denne Indignation over Socialdemokratiet? Den højtærede Handelsminister har jo i sin Tid, dels som Medlem af et tidligere Ministerium og dels som almindeligt Medlem, ikke nærret en saa forfærdelig Frygt for saadanne „Skridt til Siden“ som det, der her er Tale om. Det Ministerium, han er Medlem af, har da ogsaa en Finansminister, som har aabenbaret helt andre Synspunkter end dem, der nu synes at være Ministeriets officielle Synspunkter. Jeg tør vel med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af en Rigsdagstale, som den nuværende højtærede Finansminister holdt, da han fremsatte et Toldforslag den 23. November 1921; de findes i Folketingets Forhandlinger Sp. 2527. Der siger den højtærede Finansminister: „Paa den anden Side anerkender jeg saa fuldt som nogen Industriens Uundværlighed i dette Land. Vi lærte den at kende under Krigen, vi saa, hvilken Betydning det havde for os, da vi blev afspærret fra Omverdenen, at vi havde en levedygtig Industri, der kunde, i alt Fald til Nød, forsyne Landet med dets Fornødenheder. Jeg er endvidere fuldkommen klar over, at vigtige Industriegrenes Undergang ikke i det lange Løb vilde være ensbetydende med at gøre Livet billigere her i dette Land, idet man ganske sikkert gennem det stærkt gennemførte Trustsystem, man lever under i de Lande, som særlig kunde tænkes som Importlande til os, vilde vide at vurdere Situationen, naar man var blevet uden hjemlig Konkurrence. Ogsaa paa Grund af hele Samfundets sociale Bygning kan man ikke se med Ligegyldighed paa, at vigtige Industriegrene gaar til Grunde eller svækkes ganske væsentligt.“ Denne sunde Erkendelse turde den højtærede Finansminister anlægge i 1921; i Dag tør han det ikke, for saa vilde det være ude med den Agitation, som Venstre nu har anlagt.

Men hvordan er det med Venstres Handlinger paa dette Omraade? Er Venstre saa fri for al Besmittelse? Er de virkelig saadanne rene Engle i frihandelsmæssig Betydning? Utvivlsomt ikke. Toldloven af 1908 er da vist Venstres Værk — det

kan ikke være en socialdemokratisk Regering, der har Skyld for den —, og den gennemførte, saa vidt jeg ved, ikke Frihandel. Vi fra vor Side — jeg var nyt Medlem af Rigsdagen den Gang — stillede en Del Forslag om Nedsættelse af Toldafgifter; vi foreslog f. Eks. at ophæve Tolden paa Kul, Tømmer, Træ, Olie, Farvestoffer, Fjer, Gummi, Lim, Salt, Frugt, Kaffe, Te, Ris, Sago, Apotekerverer, Ost, Humle, Cikorierødder og forskellige andre Ting, og Venstre stemte disse Forslag ned; mere Frihandel var der ikke i Venstre, end at da de endelig havde en Mulighed for at gennemføre deres store Idealer, stemte de brutalt de socialdemokratiske Forslag ned. Mon det var Udtryk for den rene, uforfalskede Frihandelslære, der dikerede dette? Utvivlsomt ikke, det var praktiske Hensyn. Jeg minder endvidere om, at paa et senere Tidspunkt har Venstre med den nuværende Finansminister som Finansminister, nemlig i 1921—22, som jeg allerede har nævnt, fremsat Forslag til en Toldlov, og denne Toldlov var virkelig heller ikke en Frihandelstoldlov. Den regnede med en Stigning i Toldindtægten paa 44 af de vigtigste Varegrupper paa tilsammen 18 Mill. Kr. aarlig. Det er da ikke den rene Frihandel, vel? Lad os derfor nu endelig lægge noget af Hykleriet til Side og tage paa Forholdene saadan, som de er. Venstre har en Fortid, og den er virkelig hverken ren eller ubesmittet. Der er Hundrede af Eksempler foruden disse Par, som jeg nu som en Mundsmag serverer Dem i Aften.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har gjort nogle Bemærkninger, som dog ikke var afvigende fra Ministerens, selvfølgelig. Ogsaa de gik ud paa, at Arbejdslønnen eller Produktionsomkostningerne, hvad man nu vil kalde det, maa nedad, og vi fik den nu ikke ukendte Forklaring om, at i dette Øjeblik kan man ikke gaa Skridt til Siden og hjælpe nogle Industrier, for nu er der mange flere arbejdsløse, end der var den Gang, nu er Krisen mere almindelig. Mig forekommer det unægtelig, at naar der er endnu værre Forhold nu end i 1923, burde man saa meget kraftigere anstrenge sig for at modvirke de uheldige Forhold; den modsatte Betragtning, maa jeg tilstaa, ligger vist over min stakkels, fattige Forstand.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard holdt en Tale i Eftermiddag, som jeg er sikker paa, at Venstremænd faar vanskeligt ved at komme op over. Den var saa nogenlunde af samme Karakter som det, jeg saa i hans Eftermiddagsavis, der fornøjede sine Læsere med at fortælle, at jeg